

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 15

ΚΑΙ ΑΥΘΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Οί εν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας φαίνεται ὅτι, ἀκωλύτως προβάλλοντες ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν περὶ καταργήσεως τοῦ κρατουμένου τύπου τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, ζητοῦσι νῦν ὅπως συμπληρώσωσι τὸ ἥκιστα ἐπαινετὸν ἔργον των διὰ τῆς ἰδρύσεως νέου τύπου Σχολῶν Ἱερατικῶν.

Ὅπως δ' ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς ἐφημερίσι ἀπαρτισθῆναι ἐκ μετασχηματισμοῦ τοῦ ὑπάρχοντος Ὄργανοιμοῦ σχέδιον νόμου περὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν, οὕτως οἱ συντάχται ἐθεώρησαν περιττὸν νὰ ἐρωτηθῆ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ ζητήματος ὑψίστης σπουδαιότητος, οἷον εἶναι τὸ ζήτημα τῆς μορφώσεως τοῦ Κλήρου. Δὲν ἐθεώρησαν δὲ οὐ μόνον ἐν τούτῳ περιττὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ διοικήσει τῶν διὰ τοῦ εἰρημένου νομοσχεδίου αὐτῶν καθιδρυμένου τύπου Ἱερατικῶν Σχολῶν. Κατήρηξαν τὸ ὑποστάμενον Ἐπισκοπικὸν Συμβούλιον ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσως ὑπαγαγόντες καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ταύτην ὑπὸ τὸ τῆς καθόλου ἐκπαίδευσως Ἐπισκοπικὸν Συμβούλιον, ὅφ' ὃ ζητοῦσι νὰ ὑπαγάγῃ καὶ τὴν γεωργικὴν, τὴν ἐμπορικὴν, τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐκπαίδευσιν. Ἠδέσθησαν δὲ μόνον νὰ θέσωσιν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἐφορειῶν τῶν μελλουσῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν τὸν Ἱεράρχην τῆς πόλεως, ἐν ἣ θὰ λειτουργῇ Ἱερατικὴ Σχολή.

Ἀλλὰ τὸ κύριώτατον πάντων εἶναι τοῦτο, ὅτι διὰ τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, νομοσχεδίου, καταργουμένου τοῦ παιδαγωγικοῦ τμήματος τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, οὐδεμίαν ἐλήφθη πρόνοιαν περὶ τῆς τύχης τῶν ἐξ αὐτῆς μελλόντων ν' ἀποφοιτῶσι. Ἐσκέφθησαν φαίνεται οἱ συντάχται τοῦ νομοσχεδίου ὅτι οἱ μέλλοντες ἀπόφοιτοι τῶν Σχολῶν τούτων ἐξερχόμενοι ἐξ αὐτῶν περὶ τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των, μέχρι τοῦ χρόνου τῆς χειροτονίας των πρέπει νὰ τρέφονται δι' ἄερον καὶ νὰ κάθῃται μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας, ἀνάμενοντες τὸν χρόνον, καθ' ὃν κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτρέπεται ἡ χειροτονία εἰς Διάκονον ἢ εἰς Πρεσβύτερον.

Ἄλλαις λέξεσι διὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου ἐπαγαμβράνεται τὸ πείραμα τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν τοῦ 1856. Καὶ τότε τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἰδρυσεν Ἱερατικὰ Σχολὰς, ἐν Τριπόλει, ἐν Χαλκίδι καὶ ἐν Σύρω,

βραδύτερον δὲ καὶ ἐν Κερκύρα, χωρὶς νὰ προνοήσῃ μήτε περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν μελλόντων ν' ἀποφοιτῶσι μήτε περὶ τῆς συντηρήσεως τῶν Σχολῶν. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν Σχολῶν ἐκείνων ὑπήρξεν ἡ πώλησις μοναστηριακῶν τιμῶν κτημάτων πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν τῶν Σχολῶν, αἵτινες καὶ πνευματικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐχρεωκόπησαν. Οἱ ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἀποφοιτήσαντες ἐτρέπησαν ἐπὶ διάφορα ἔργα.

Ἐπὶ ἔργα ἀλλότρια πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐτρέποντο καὶ οἱ ἐκ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ἀποφοιτῶντες ἐπὶ μίαν ἐβδομηκονταετίαν, ἕως οὗ, μετὰ πολυετέος ἀγῶνας καὶ ἀπύτους μόχθους, ὃ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐπὶ δωδεκαετίαν χρηματίσας Διευθυντῆς τῆς Σχολῆς, ἐπέτυχε τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς νόμου τοῦ 1918, δι' οὗ καθίστατο δυνατόν ὅπως οἱ ἐξερχόμενοι ἐξ αὐτῆς ὡσιν ἐφωδιασμένοι καὶ διὰ πτυχίου Δημοδιδασκάλου. Πρὸς τὴν Ριζαρείου εἶχον ἀφομοιωθεὶ καὶ αἱ πρὸ τριετίας ἰδρυθεῖσαι Ἱερατικαὶ Σχολαί, ἃς τῶρα καταργεῖ τὸ Κράτος διὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσῃ διὰ τῶν Σχολῶν τοῦ τύπου τοῦ 1856, χωρὶς καὶ νὰ ζητηθῆ ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὕτη μὲν θὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ τῆς Ἱεράς Συνόδου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τὴν διατήρησιν, δυστυχῶς, τῶν Σχολῶν τοῦ τύπου Ριζαρείου Σχολῆς, τοῦ ἀρίστα ἀποδότος ἀποτελέσματα, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ, δι' οὗς λόγους ἐξηγήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῳ, διὰ τὰς κρατούσας, δυστυχῶς, ἀντιθησκευτικὰς καὶ ἀντεκκλησιαστικὰς τάσεις. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἔχει γενικώτερον χαρακτήρα, καὶ δέον ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μετὰ πάσης σοβαρότητος.

Ο ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Δόγος ἐπικήδειος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγ(α)πόλεως Πολυκάριου.

«Ἐποίμαγεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ» (Ψαλμ. οδ' 72).

Ὡς βροντὴ ἀπαισία, Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατε καὶ λοιπὸν πένθιμον ἀκροατήριον, ὡς βροντὴ ἀπαισία διεδόθη, ἀγὰ τὸ ἰοστέφανον ἄστρ, ἀπὸ τῆς προφίας τῆς χθῆς ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ γεραροῦ Μητροπολίτου Σύρου, Γήνου καὶ Ἀνδρου Ἀθανασίου

Λεβεντοπούλου. Φεῦ! καθ' ὃν χρόνον ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πανορθόδοξον καὶ πανελληνίον ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τῆς μυροβόλου νήσου τῆς Τήνου, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον, προσέδιδεν αἴγλην καὶ ἠκούετο ἡ βροντώδης φωνὴ του, αἴφνης καταπίπτει καὶ αἰ σκυθρωπαὶ τοῦ θανάτου πτέρυγες ἐκάλυψαν τὸ γλυκὺ πρόσωπόν του. Καὶ κεῖται οὕτω ὁ ὠραῖος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ὁ εὐθυτενῆς καὶ ἄμακος Ἱεράρχης ἄπνους, νεκρός. Ἔπεσε «καὶ συνήχθη πᾶς λαὸς τοῦ κλαῦσαι αὐτόν». Καὶ πενθεῖ λοιπὸν σήμερον ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας οἱ γενναῖοι στρατιῶται ἀπέρχονται· πενθεῖ τὸ λογικὸν ποίμνιον τῶν ὠραίων νήσων τοῦ Αἰγαίου τὸ ὁποῖον, ἐπὶ εἰκοσαετίαν καὶ πλέον, «ἐποίμανεν ἐν τῇ ἀκακίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὠδήγησεν αὐτούς»· πενθοῦν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, πενθοῦν πάντες ἀπανταχοῦ ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν. Ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ Ἱεράρχου ἃς ῥίψωμεν ὀλίγα ἄνθη, προχειρῶς συλλεγέντα.

Ὁ Ἀθανάσιος Λεβεντόπουλος, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον θρηνοῦμεν, ἐγενήθη τῷ 1865 ἐν τῷ μικρῷ χωρίῳ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Καλαβρυτῶν. Βεβαίως δὲν ἐξετάζομεν περὶ τῆς πατρὶδος ἢ τῶν προγόνων αὐτοῦ· διότι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐπαινοῦμεν οὔτε περιφάνειαν γένους, οὔτε εὐγένειαν αἵματος, οὔτε ὠραϊότητα προσώπου. Ἄλλοι ἃς ἐπαινοῦν καὶ ἐγκωμιάζουσι αὐτὰ τὰ φθαρτὰ· ἄλλοι ἃς καυχῶνται δι' αὐτά. Ἡμεῖς ἐπαινοῦμεν μόνον τὸν ἀφθαρτον πλοῦτον τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν γενναίων πράξεων, ἐπαινοῦμεν τὸν πλοῦτον τῆς γνησίας καὶ καρποφόρου εὐσεβείας, ἣτις παραμένει ἀθάνατος. Ἡ δόξα τοῦ κόσμου «ὡς ἄνθος χόρτου μαραίνεται», ἀλλ' ἡ δόξα τῶν ἀρετῶν διαμένει ἀσάλευτος, ἀθάνατος, αἰώνιος, ὡς αὐτὸς ὁ Θεός.

Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας διήνησεν ἐν τῷ εὐσεβεῖ οἴκῳ τοῦ χωρίου, ἀνατρεφόμενος «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 3'. 4) ὑπ' αὐτῶν τῶν γονέων του καὶ μάλιστα τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἀγαθῆς μητρὸς του. Εἰς τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς ἦσαν οἱ ἀληθεῖς παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν τέκνων μὲ τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν· αὐτοὶ ἀνέτρεφον αὐτὰ οὐχὶ μὲ τὴν ψευδῆ καὶ ἐπιμμηθιωμένην τῆς σήμερον ἀνατροφὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν γνησίαν, τὴν ἀληθῆ, τὴν Χρ(ῆ)ν καὶ Ἑλληνοπρεπῆ διὰ τῆς ὁποίας ἐμορφοῦντο οἱ νέοι καὶ ἀνεδεικνυνο ἀντάξιτοι τῶν ἐνδόξων προγόνων. Μὲ τοιαύτην εὐσεβῆ ἀνατροφὴν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μεγαλῶνυμον Μονὴν τοῦ Μ. Σπηλαίου ἔνθα ἐπαιδαγωγεῖτο ἀπὸ ἱκανοὺς καὶ πεπειραμένους κληρικοὺς. Ἐκεῖ, ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ

τοῦ Μ. Σπηλαίου, ἐμορφώθη, ὡς ἐμορφώθησαν πολλοὶ ἔξοχοι κληρικοί, οἵτινες, πάσαι τε καὶ νῦν, ὡς φαῖνοι ἀστέρες, διέλαμπαν ἐν καιρῷ τῆς ἐπισκοπῆς των. Μόνον δὲ ἀμαθεῖς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑθνους ἢ ἀσεβεῖς ὑβρίζουν σήμερον καὶ καταδιώκουν τὰς Ἱ. Μονὰς ἢ ἀρπάζουν ἱεροσύλας τὴν περιουσίαν των.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ Μ. Σπηλαίου μορφωθεὶς καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν, ἀνεχώρησε πρὸς εὐρύτερας σπουδὰς ἐν Ναυπλίῳ τὸ πρῶτον, ἐν ταῖς κλειναῖς ταύταις Ἀθήναις ἔπειτα καὶ ἀνεφαίνετο «ὡς ἄνθος ῥόδων ἐν ἡμέραις νέων». Ἀλλ' ἡ φιλομάθεια τοῦ νεαροῦ Ἀθανασίου δὲν ἐπληροῦτο· ἐπεθύμει νὰ κορεσθῆ καὶ νὰ μορφωθῆ τελειότερον, διότι μόνον οἱ κοῦφοι ἄνθρωποι, μαθόντες ὀλίγα, φαντάζονται ὅτι ἔμαθον τὰ πάντα καὶ κομπάζουν, οἱ ἀμαθεῖς, διὰ τὰς γνώσεις των. Ἀλλ' οὐχ οὕτω ἐσκέπτετο ὁ νεαρός καὶ φιλομαθῆς Ἀθανάσιος. Διὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς τὴν σοφὴν Γερμανίαν, διακούσας Φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας. Ἐν αὐτῷ ἐδιδάσκετο καὶ διῆλθεν, ὡς μέλισσα νεάζουσα, λειμώνας εὐανθεῖς τῆς τε ἔσω καὶ ἔξω σοφίας «καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νοὸς ἀνανεούμενος». Καρπὸς τῆς μορφώσεώς του εἶνε ἡ ἐν Λειψίᾳ ἐκδοθεῖσα ἐπιστημονικὴ μελέτη περὶ τοῦ Μεγάλου καὶ πολυάθλου Ἀθανασίου, τοῦ πατρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ' ἡ γόνιμος πνευματικὴ καὶ ἄλλη ἐργασία του ἐγένετο ἐν τῇ φίλῃ Ἑλλάδι, ἔνθα ἐπέστρεψεν, ὡς πλοῖον κατάφορτον παντοδαπῶν γνώσεων. Διωρίσθη τὸ πρῶτον ἐφημέριος καὶ ἱεροκήρυξ ἐν τῷ Πολεμικῷ Ναυτικῷ ἔνθα καὶ ἐδίδασκεν εὐγλώττως τὰ θεῖα διδάγματα καὶ ἐδημοσίευσεν τὰ κηρύγματά του εἰς εὐρύτερον κύκλον. Αἱ διδασκαλαὶ του δὲν ἦσαν κοιναὶ ἀπέβλεπον κυρίως εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν μόρφωσιν τῶν γενναίων ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν. ἀνεπτέρουν καὶ ἐθέρμανον τὸ φρόνημα καὶ αἴσθημα αὐτῶν· συνεκράτουν ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως δι' ἧς τὰ ἔθνη καὶ ἐν εἰρήνῃ προάγονται καὶ ἐν τοῖς πολέμοις μεγαλοφυοῦν. Ὅπου ψυχραίνεται ἡ πίστις, ἐκεῖ ἐκλείπουν τὰ ὑψηλὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματα καὶ αἱ γενναῖαι πράξεις καὶ κατορθώματα. Ὁ Ἀθανάσιος «αἰδοῖός τε δεινός τε», κατὰ τὸν ποιητὴν, ἔθελε καὶ ἐδέσμευε καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους διὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ φυσιογνωμίας, διὰ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας του καὶ διὰ τῆς πειθοῦς καὶ δυνάμεως τῶν λόγων του.

Κατὰ τὸ 1907 προσήχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν καὶ ἐδόξασαν οἱ γενναῖοι Δανιὴλ καὶ οἱ σοφοὶ Ἀλέξανδροι. Δὲν ἐθεώρει τὴν

Ἐπισκοπὴν ὡς τόπον ἀναπαύσεως καὶ τρυφῆς, ἀλλ' ὡς Χριστοῦ διακονίαν», ὡς νέον στάδιον νέου ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, διότι πάντοτε μὲν ἡ πνευματικὴ διακυβέρνησις τῶν ψυχῶν εἶνε δύσκολος, εἶνε «τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν», ὡς λέγει ὁ Ι. Γρηγόριος, μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους χρόνους, καθ' οὓς ἐξεγείρονται κύματα ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς καὶ «ὀλιγόθησαν αἱ ἀληθεῖαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων» (ψαλμ. ιγ', 4). Δὲν ἀρκεῖ σήμερον ὁ Ἐπίσκοπος νὰ τελῇ τυπικῶς τὰς ἱεροτελεσίας, ὡς ἄλλοτε πρέπει νὰ ἔχη ἰκανότητα καὶ ἀρετὴν καὶ ἀληθῆ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν καὶ δὴ σύνεσιν καὶ πνεῦμα Χριστοῦ, ὅπως δυνηθῇ νὰ διευθύνῃ ψυχὰς καὶ νὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν ἀλήθειαν ἐν Χριστῷ. Οἱ ψυχροὶ θρησκευτικῶς, τί λέγω, οἱ ἀσεβεῖς «ὡς κύνες ἐλάφιον» περιεκύκλωσαν τὰς κοινωνίας καί, ὡς λύκοι, ἀπειλοῦν νὰ κατασπαράξουν τὸ λογικὸν ποίμνιον καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἧς ἐν ἡμέραις πονηραῖς, διέσωσε τὴν ὠραίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ αὐτὸν τὸν ἔθνισμόν μας.

Ὁ Μητροπολίτης Σύρου Ἀθανάσιος, ὀπλισμένος μὲ τὰ ὄπλα τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑγιοῦς ἐπιστήμης, ἤρξατο τοῦ ἀγῶνος τῆς κατὰ Χριστὸν μορφώσεως τοῦ ἐμπιστευθέντος αὐτῷ ποιμνίου. Ἀκούραστος! μετέβαινε πάντοτε πανταχοῦ διδάσκων, παρηγορῶν, ἐνισχυῶν τὸ ἡσθενηκὸς καὶ βοηθῶν τοὺς πτωχοὺς. Ταπεινός! προσεῖλκυσε τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην πάντων μὲ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας, συγχωρῶν χριστιανικῶς τοὺς πταίοντας καὶ εὐλογῶν αὐτούς· «ἐποίμανεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας αὐτοῦ». Ἄγρυπνος! μετὰ συνέσεως καὶ σθένους ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν χριστιανῶν καὶ δὴ ὅτε μερὶς τοῦ ποιμνίου του ἐζήτησε νὰ τιμῆσιν κληρικὸν ὅστις, ἀποπτύσας τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν, ἐζήτησε νὰ ἰδρῦσιν νέαν θρησκείαν, τὸν Θεοσεβισμόν, καὶ κατὰ τὴν ταραχώδη ἐποχὴν τοῦ φοβερωτάτου πολέμου, καθ' ἣν ἐξηγέρθη καὶ ἐν Ἑλλάδι ἡ λαίλαψ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν. «Καὶ ἐν τῇ συνέσει τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὠδήγησεν αὐτούς». Ἀκαταπόνητος! ἐκήρυττε πάντοτε εὐκαίρως, ἀκαίρως συνέγραψε δὲ καὶ ἐδημοσίευσεν μελέτας ποιικίλας καὶ δὴ Ἀπολογητικὰς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ὡς καὶ περιοδικόν, τὸν «Χρῆκὸν κόσμον», ἐν Σύρῳ. Πρὸς τοὺς ἐφημερίους, τοὺς λειτουργοὺς τοῦ ὑψίστου, ἐφέρετο «μὴ ἀναγκαστῶς ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως» (Ἀ' Πέτρο. Ε', 2) διδάσκων πατρικῶς τὰ ἱερὰ καθήκοντα «παρακαλῶν τὰς καρδίας ἐν πάσῃ ἀγάπῃ» (Κολασ. γ', 6) καὶ ἐνισχυῶν

ἐν τῷ κρατερῷ ἀγῶνι τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ναί, ἀγαπητοί. Ἡ πολυφθογγος φήμη διέτρεχε διαλαλοῦσα τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Γεραροῦ Ἱεράρχου ἀνὰ τὰς μυροβόλους νήσους τοῦ Αἰγαίου. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὰς περιουσίας του, πάντες ἐξήρχοντο μὲ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν εἰς ὑποδοχὴν διὰ νὰ λιβύουν τὴν εὐλογίαν καὶ ν' ἀκούσουν ἐν εὐλαβείᾳ τὰς θείας τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλίας.

Ἄλλὰ φεῦ! ὁ μεγαλόσωμος κατέπεσεν ὁ ἀγαθὸς κατεβλήθη καὶ ἀπέρχεται ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου τῆς ματαιότητος εἰς τὴν χώραν τῆς χαρᾶς καὶ μακαριότητος, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν μακρὰν ἀσθενείαν του, ἠτοιμάσθη καὶ ἐκαθαρίσθη διὰ τῶν δακρύων τῆς μετανοίας καὶ συνεχώρησε πάντας, διότι οὐδεὶς ἀνθρώπος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ρύπου τοῦδ' ἂν μία ἡμέρα ὑπόσχη ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἰώβ. ιδ', 5). Οὕτω καταπίπτουν ἀλλεπάλληλοι καὶ καταβαίνουν εἰς τὸν τάφον, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μακάριοι ὅσοι, ἀγωνισθέντες καὶ ἀγιασθέντες, ἀπέρχονται ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης διὰ νὰ ζήσουν τὴν ἀληθῆ καὶ ἀφθαρτον ζωὴν ἐν τῷ οὐρανῷ δι' ἣν ἐπλάσθημεν καὶ ἐγεννήθημεν καὶ ζῶμεν καὶ ἀποθνήσκομεν. Ὁ κόσμος οὗτος εἶνε τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς ἀγωνιστήριον καὶ εἶνε πρόσκαιρον, ὡς καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἦλθεν, εἶδεν, ἀπῆλθεν. Ἀπῆλθες καὶ σύ, ἀγαπητὲ Ἀθανάσιε, καθ' ὃν χρόνον ἦσο χρήσιμος τῇ χειμαζομένῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἣν παιδιόθεν ἀφιερώθης, ἀλλ' οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ. Ἐκεῖ ἐν τῷ οὐρανῷ θὰ παρακαλῆς νυχθημερόν, ἐλεύθερος τῶν δεσμῶν τοῦ γηίνου σώματος, τὸν Κύριον τῶν Δυνάμεων καὶ τοῦ ἑλέους ὅπως ἐπιβλέπῃ εὐμενῶς εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος. Ἐτήρησας τὴν πίστιν, ἐκοπίασας, εἰργάσθης, ἠγωνίσθης, ἠτοιμάσθης, λοιπὸν ἀποκαταί σοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος ὃν ἀποδώσει ὁ Κύριος. Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

ΝΕΑ ΔΩΡΕΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ

Εἰς τὴν βιβλιοθηκὴν τοῦ φροντιστηρίου τῆς θεολογικῆς σχολῆς

Ὁ Γεραρδὸς Ἱεράρχης Μακ. πρώην Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἐδῶρθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ φροντιστηρίου τῆς θεολογικῆς σχολῆς καὶ ἕτερα δύο χειρογράφα. Ἡ θεολογικὴ σχολὴ ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτῆς συνεδρίᾳ λαβοῦσα γνώσιν τῆς νέας ταύτης δωρεᾶς τοῦ γεραροῦ Ἱεράρχου ἀνέθηκεν εἰς τὸν κοσμητήρα αὐτῆς ὅπως δι' ἐγγράφου ἐκφράσῃ αὐτῷ τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας.

Τῶν χειρογράφων τούτων τὸ πρῶτον ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων 253 (0,22×0,16) ἠριθμημένων κατὰ σε-

λίδας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιγραφέως. Τὸ χειρόγραφον εἶνε ἀκέφαλον καὶ κολοβόν, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς σελίδος 81 καὶ τελευτῶν εἰς τὴν σελίδα 588. Δύο φύλλα, τὰ φέροντα τὰς σελίδας 85 καὶ 86 καὶ 125 καὶ 126 ἔλλειπουν, μεταξὺ δὲ τῆς σελίδος 429 καὶ 430 ἔχει ὑπὸ τοῦ σταχωτοῦ κατὰ λάθος παρεντεθῆ φύλλον φέρον σελίδωσιν 598 καὶ 599. Κατὰ ταῦτα ἐκτὸς τῶν ἑξὲς ἔλλειπόντων φύλλων ἔλλειπουν ἐν ἀρχῇ 40 φύλλα, ἀγνωστον δὲ πῶσα ἐν τέλει. Ἡ στάχσις τοῦ χειρογράφου εἶνε νεωτάτη ἐκ ναστοῦ χάρτου.

Τὸ χειρόγραφον περιέχει τὰ ἀκόλουθα:

1. (σ. 81—113) Ἄρχ. «ἐπευθύνοντι» εἶτα τῇ ἀμετρῖα τῆς ἀνθολογῆς διαμαρτύνει τοῦ μέσου»

Ἐν σελίδι 113.

«Ἐτελειώθη ὁ παρῶν λόγος παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀμαθοῦς μαθητοῦ τῆς τῆς σμύρνης σχολῆς Γεωργίου Ἰθακησίου. Τέλος τῷ τρισὼς ὕμνου-μένῳ δόξα».

2. (σ. 114—159) τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λόγος εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν.

Ἄρχ. «Τὸν παρῶντα πανηγυρικὸν λόγον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξέδωκεν ὁ Θεολόγος»

Ἐν σελίδι 159

«Ἐτελειώθη ὁ παρῶν λόγος ὑπ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς μαθητοῦ Γεωργίου Ἰθακησίου φιλοσόφου»

3. (σ. 160—205) Τοῦ αὐτοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λόγος εἰς τὰ ἅγια Φῶτα

Ἄρχ. «Πρόλογος

«Πανηγυρικὸς δὲ οὗτος ὁ λόγος, ἀκόλουθος καὶ συγγενής»

Ἐν σελίδι 205

«Ἐτελειώθη ὁ παρῶν λόγος παρ' ἐμοῦ τοῦ Γεωργίου Ἰθακησίου καὶ εὐτελοῦς μαθητοῦ τῆς σμύρνης σχολῆς φιλοσόφου φημὴ»

4. (σ. 206—231) τοῦ αὐτοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως λόγος εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Ἄρχ. «Πρόλογος

Ὁ παρῶν οὗτος λόγος ἀγωνιστικῶς ἀποδείκνυσι μὴ δεῖν μέλλειν»

Ἐν σελίδι 231

«Τετέλεσται ὁ παρῶν οὗτος λόγος παρὰ τοῦ ἐν ποταποῖς φιλοσόφου Γεωργίου τοῦ ἐκ τῆς τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκείνου πατρίδος ἀραμένου κλέος τῶν ἀνδραγαθημάτων»

5. (σ. 292—313) τοῦ αὐτοῦ ἐν ἁγίοις πατράσι Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λόγος εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδυτῆτα.

Ἐξήγησις Νικήτα τοῦ Σερρών τοῦ ἀγιωτάτου μητροπολίτου.

Ἄρχ. «Πρόλογος

Ἄκων χειροτονηθεὶς ὁ θεὸς Γρηγόριος ἱερεὺς»

Ἐν σελίδι 313

«Κἂν τοῦτο παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐν φιλοσόφοις Γεωργίου Ἰθακησίου γέγραπται, οὐ μέμνηστε οἱ τοῦτον μελετῶντες»

6. (σ. 314—448) τοῦ αὐτοῦ ἐν πατράσιν ἁγίοις Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λόγος β' εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα.

Ἄρχ. «Πρόλογος

Τοῦτον τὸν λόγον μεμελετημένως ἐξέδωκεν ἐν Νανζιανζῶ»

Ἐν σελίδι 449

«Καὶ οὗτος παρὰ τοῦ ἐν φιλοσόφοις Γεωργίου τετέλεσται ἐν τῇ κατὰ σμύρνην σχολῇ»

7. (σ. 451—486) τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Γρηγορίου λόγος εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν καὶ εἰς τὸν μάρτυρα Μάμαντα.

Ἄρχ. «Πρόλογος

Πανηγυρικῆς ἰδέας καὶ οὗτος ὁ λόγος ἐστὶ»

Ἐν σελίδι 486

«Καὶ οὗτος παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐν φιλοσόφοις Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰθάκης τετέλεσται: — κατὰ τὰ 1788 ἔτη»

8. (σ. 487—545) τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λόγος εἰς τὴν ἁγίαν Πεντηκοστὴν

Ἄρχ. «Πρόλογος

Πανηγυρικὴν ἰδέαν καὶ οὗτος ὁ λόγος ὑπισχενέται»

Ἐν σελίδι 545

«Καὶ οὗτος ἐτελειώθη παρ' ἐμοῦ τοῦ Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰθάκης»

9. (σ. 546—556) τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λόγος εἰς Γρηγόριον τὸν ἀδελφὸν τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ἐπιστάντα μετὰ τῆς χειροτονίας ἡμέραν

Ἄρχ. «Φίλου πιστοῦ οὐκ ἐστὶ ἀντάλ. κλ. Κείμενον»

10. (σ. 557—588) τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Γρηγορίου λόγος εἰς τὸν πατέρα σιωπῶντα διὰ τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης

Ἄρχ. «Πρόλογος

Οὗτος ὁ λόγος εἴρηται τῷ ἁγίῳ εἰς τὴν πληγὴν τῆς χαλάζης».

Ἐν τῷ ἔσω μέρει τῆς ἐμπροσθίας σταχώσεως

«Ἐγένετο εἰς τὰ 1702 ἰδῶν τὴν χρονολογία εἰς τὸ ἐξωφυλλο ὅπερ δυστυχῶς ἀπωλέσθη

Γ. Βούκλιζας»

Κάτωθεν διὰ νεωτέρας χειρὸς

«Ἴδε σ. 486»

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ἐν ἀρχῇ

«Ὁ δωρητῆς Γ. Βούκλιζας»

Ἐν σελίδι 450

«Ἄβτη ἡ βίβλος εἶναι κτήμα τῷ Ἀθανασίῳ Σακέτα»

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον ὅτι τὸ χειρόγραφον ἐγγράφη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ἰθακησίου κατὰ τὸ 1788 (σ. 486) ¹ καὶ περιέχει τὴν ἐρμηνείαν εἰς δέκα λό-

1. Ἡ ἐν ἀρχῇ σημείωσις ὅτι ἐγράφη τῷ 1702 εἶνε σφαλῆρα.

γους τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοὺς ἀκολουθοῦς ¹ 21. 38. 39. 40. 1. 45. 44. 41. 11 καὶ 16.

Ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη εἰς τοὺς λόγους τοῦ Γρηγορίου τοῦ Νανζιανζηνοῦ εἶνε ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ Νικήτα τοῦ Σερρών, ὡς ἐκ τῆς παραβολῆς πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Migne εἰς τὸν 1 καὶ 11 λόγον τοῦ Γρηγορίου ἐρμηνείας τοῦ Νικήτα Σερρών (36, 944—984) δύναται πᾶς τις νὰ πεισθῇ. Ὁ Migne ἐξέδωκε τὰς δύο ταύτας ἐρμηνείας ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν LXVIII κώδικος τῆς Μόσχας (περὶ 15 αἰῶνος) ὅστις πρὸς τὰς ἐκδοθείσας ἐρμηνείαις περιέχει καὶ τὰς ἐρμηνείας τοῦ αὐτοῦ Νικήτα εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς λόγους τοῦ Γρηγορίου ² 45. 44. 41. 15. 24. 19. 38. 43. 39. 40. 21. 43. 14 καὶ 16.

Κατὰ ταῦτα ἐκ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Νικήτα τοῦ Σερρών εἰς τοὺς δέκα λόγους τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τῶν περιεχομένων ἐν τῷ χειρογράφῳ ἡμῶν, μόνον τὰ δύο εἶναι ἐκδοθέντα, τὰ δὲ ὅκτω ἀνέκδοτα. Ἐνεκα τούτου ὁ κώδιξ οὗτος εἶνε πολὺτιμος, τὴν ἀξίαν δ' αὐτοῦ καθιστᾷ ἔτι μεγαλυτέραν ἡ προσοχή· μεθ' ἧς δ' ἀντιγραφὸς ἔχει ἀντιγράψει τὰ κείμενα. Πάντως ὁ μέλλων νὰ ἐκδώσῃ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Νικήτα τοῦ Σερρών εἰς τοὺς λόγους τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου πρέπει νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸν ἡμέτερον κώδικα ³.

Τὸ δεύτερον τῶν χειρογράφων τούτων ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων ἠριθμημένων ὑπὸ νεωτέρας χειρὸς ⁴ 726 (0,20X0,15) φέρει ἀρχικὴν ἀριθμῆσιν κατὰ τετραδία γεγραμμένην ἐν τῇ κάτω ὄψι καὶ πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ ἀριθμῆσις τῶν τετραδίων γίνεται ἐν ἀρχῇ ἐκάστου τούτων, ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ ἐν τέλει. Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 45 (με) ἠριθμημένων τετραδίων, τοῦ τελευταίου τῶν ὁποίων ἔχουσι γραφῇ μόνον τὰ εἴς πρῶτα φύλλα, τὰ δύο ὑπολειπόμενα αὐτοῦ φύλλα ὡς καὶ τρία ἢ τέσσαρα μετ' αὐτὰ εἶχον μείνει ἀρχικῶς ἀγραφα. Εἰς τὰ φύλλα αὐτὰ ἐγράφησαν ὑπὸ μεταγενεστέρως χειρὸς.

1) (σ. 718—719) «Εὐχὴ εἰς τὸν φύλακα ἅγιον ἄγγελον τῆς ψυχῆς τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου»

2) (σ. 719—720) «Εὐχὴ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ»

3) σ. 722—723) «Εὐχὴ λεγομένη εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεότοκον» καὶ ὑπὸ διαφόρων ἄλλων χειρῶν ση-

1. Ὁ πρῶτος λόγος δὲν φέρει ἐπιγραφὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου γίνεται δῆλον ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ λόγου τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἢ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 21.

2. Καὶ ὁ Δωρόθεος ὁ Σχολάριος εἰς τὴν κλεῖδα αὐτοῦ ἀναφέρει ὅτι εὗρισκονται πρὸ αὐτῶν ὑπομνήματα τοῦ Νικήτα Σερρών χειρογραφα ἀνέκδοτα εἰς τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ Γρηγορίου 1. 45. 44. 41. 15. 19. 40 καὶ 21 (σ. 108 ὑποσ.).

3. Ὡς γνωστὸν ἐκτὸς τοῦ κώδικος τῆς Μόσχας ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι κώδικες περιέχοντες ὑπομνήματα τοῦ Νικήτα Σερρών εἰς τοὺς λόγους τοῦ Γρηγορίου.

4. Ἡ ἀριθμῆσις φθάνει μέχρι τῆς σελίδος 610, τῶν λοιπῶν φύλλων μὴ ἀριθμηθέντων. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ τῆς σελίδος 611 ἀριθμῆσις ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ.

μειώσεις τινὲς ὧν ἀξίαι μνείας ἢ ἐν σελίδι 723

«καὶ τότε ξὺν τοῖς ἄλλοις Παρθενίου ἱεροδιακόνου τοῦ πελοποννησίου».

ἢ ἐν σελίδι 725

«Ἡ παρούσα βιβλος ὑπάρχει κάμου Παρθενίου ἱεροδιακόνου τοῦ πελοποννησίου»

καὶ ἢ ἐν σελίδι 726

«ἤρθαμιν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος εἰς τοὺς 1725 ἐν μηνὶ Δικεμβρίου 28.—σπῦρος, ζῖσιμος καὶ γρηγόριος».

Τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου τούτου εἶνε τὸ ἀκόλουθον·

1 (σ. 1—11). Ὑμνος τριαδικὸς σὺν εὐχῇ εἰς τὸ μεσονυκτικόν. Λέγεται δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸ τρισάγιον, ἢ μετὰ τὸ πιστεύω καὶ ἔτι μετὰ τὸ τρισάγιον. Ἐκ τῶν δογμάτων τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἀρεοπαγίτου. Ἐκλογή καὶ συνταξίς Θηκορᾶ μοναχοῦ.

1 (σ. 11—38) Προσίμιον τῆς πρώτης εὐχῆς. Ἰστέον ὅτι αὕτη ἡ εὐχὴ μόνον τῇ β' λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀμώμου.

3 (σ. 39—66) Προσίμιον τῆς β' εὐχῆς. Ἰστέον ὅτι αὕτη ἡ εὐχὴ λέγεται εἰς τὸ μεσονυκτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀμώμου τῇ γ'.

4) (σ. 66—88) Ἀρχὴ τοῦ ὄρθρου. Ὑμνος εἰς τὸν ἐξάψαλμον. Τροπάρια καὶ εὐχὴ μετὰ το α'. β' καὶ γ' κάθισμα.

5 (σ. 88-239) Καθολικὸν προσίμιον τῶν ὄρθων. Ὁδὴ α' καὶ μετὰ τὴν α'. Ὁδὴ β' καὶ μετὰ τὴν β'. Ὁδὴ γ' καὶ μετὰ τὴν γ'. Ὁδὴ δ' καὶ μετὰ τὴν δ'. Ὁδὴ ε' καὶ μετὰ τὴν ε'. Ὁδὴ στ' καὶ μετὰ τὴν στ'. Ὁδὴ ζ' καὶ μετὰ τὴν ζ'. Ὁδὴ η' καὶ μετὰ τὴν η'. Ὁδὴ θ' καὶ μετὰ τὴν θ'.

6 (σ. 240-284) Ὁρα α'

7 (σ. 284-325) Ὁρα γ'

8 (σ. 326-361) Ὁρα στ'

9 (σ. 361-400) Ὁρα ἐννάτη

10 (σ. 401-429) Εἰς τὰ τυπικά

11 (σ. 431-454) Εἰς τὸν ἐσπερινόν

12 (σ. 455-470) Εἰς τὸ ἀπόδειπνον

13 (σ. 471-490) «Θωκαρὰ εὐχαὶ συλεχθεῖσαι ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν, τὰ πλεῖστα δὲ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ τοῖς βουλομένοις πολεμῆσαι τὴν ἑαυτῶν πρὸς τὰ πάθη καὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκειμένων προαίρεσιν. Πένθος τῇ δευτέρᾳ ἐσπέρας.

14 (σ. 490-509) Πένθος τῇ τρίτῃ ἐσπέρας.

15 (σ. 510-528) Πένθος τῇ τετάρτῃ ἐσπέρας

16 (σ. 528-547) Πένθος τῇ πέμπτῃ ἐσπέρας

17 (σ. 547-565) Πένθος τῇ παρασκευῇ ἐσπέρας

18 (σ. 565-598) Πένθος τῷ σαββάτῳ ἐσπέρας.

19 (σ. 599-610) Πένθος τῇ κυριακῇ ἐσπέρας.

20 (σ. 611-641) Κανὼν τοῦ ἀκαθίστου εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον φέρων ἀκροστοιχίδια τὴν δε' χαρᾶς δοχεῖον σοὶ πρέπει χαίρειν κόρη.

21 (σ. 642 (654) Κανὼν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ψαλλόμενος τῷ σαββάτῳ ἐσπέρας.

22 (654—666) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

23 (σ. 667—677) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς ἐξομολόγησιν!

24 (σ. 677—688) Κανὼν θρηνητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

25 (σ. 688—701) Κανὼν κατανουκτικὸς εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

26 (σ. 701—716) Ἀκολουθία φέρουσα συνεχῶς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ἣν ὁ καθ' ἡμέραν μετερχόμενος ἀταράχως ἀπὸ δαιμονίων βιώνεται ὡς ἐγνωμεν ἀπὸ πείρας.

Κατὰ ταῦτα ὁ κώδιξ οὗτος περιέχει Ὁρολόγιον τὸ μέγα, εἶνε δ' ἄξιος σπουδῆς διὰ τὸ πλούσιον αὐτοῦ περιεχόμενον.

Στάχσις ἐκ ξύλου περικεκαλυμμένου ὑπὸ βύρτης μετὰ ἐπιτυπωμάτων. Σώζονται ἴχνη τῶν θηλυκατήρων.

Τὸ πρῶτον τῶν χειρογράφων τούτων φέρει ἤδη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ θεολογικοῦ φροντιστηρίου τὸν ἀριθμὸν τρία, τὸ δὲ δεύτερον τὸν ἀριθμὸν τέσσαρα.

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον.

Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναγγελίᾳ τῶν λεπτομερειῶν τῆς μεταξὺ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βατικανοῦ συμφωνίας ἐπὶ τῆς λύσεως τοῦ «ρωμαϊκοῦ ζητήματος» οἱ «Church Times» τοῦ Λονδίνου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ παπικὸς θρίαμβος» ἔσπευσαν νὰ χαρακτηρίσωσι τὴν ἐν λόγῳ συμφωνίαν ὡς ἐπιτυχίαν τοῦ Βατικανοῦ μᾶλλον ἢ τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Τὸ αὐτὸ φύλλον ἤδη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κειμένου τῆς συμφωνίας σχολιάζον τὰ ἐπιμέρους ἄρθρα βεβαίως τὸν χαρακτηρισμὸν του δικαιούμενον καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, τουρίζει δὲ ὡς τὸ σπουδαιότερον τῶν ἄρθρων τούτων τὸ διαλαμβάνον ὅτι «οἱ ἱερεῖς οἱ ἀποβαλόντες τὴν ἱερωσύνην ἢ τελοῦντες ὑπὸ οἰανδήποτε ποινῆν δὲν δύναται νὰ προσλαμβάνωνται ἢ νὰ διορίζωνται εἰς οἰανδήποτε θέσιν ἢ νὰ ἀναλαμβάνωσι λειτουργίαν, ὅπερ φέρει αὐτοὺς εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν λαόν». Κατὰ ταῦτα τὰ ἐν λόγῳ ἄτομα ἀποκλείονται τοῦ διδασκαλικοῦ καὶ καθηγητικοῦ κλάδου μὴ δυνάμενα νὰ τοποθετηθῶσιν ἐν ταῖς δημοσίαις σχολαῖς καὶ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τοῦ Ἰταλικοῦ κράτους. Τὸ ὀρθὸν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης δὲν δύναται, νομίζομεν, νὰ ἀμφισβητηθῇ, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοποθέτησεως τῶν ἐν λόγῳ ἀτόμων ἐν σχολαῖς, εἰς ἃς φοιτῶσιν ὁμόδοχοι μαθηταί. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ πιστεύῃ τὴν ἢν θὰ διδάξῃ θρησκείαν, δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὰ σχολεῖα πρώην κληρικὸς φέρων ἐπὶ τῆς ράχώς του

καθαίρεσιν ἢ τελῶν ὑπὸ οἰανδήποτε ποινῆν ἢ ἐπιτίμησιν τῆς Ἐκκλησίας του, εἰς ἣν ἀνήκουν καὶ οἱ μαθηταί.

Ἀντιθέσεις.

Ἀπὸ τινος χρόνου παρατηρεῖται σοβαροτάτη ἐν Γαλικίᾳ τῆς Πολωνίας κίνησις ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τῶν ἀπὸ τοῦ ἰσ' ἡδὴ αἰῶνος διὰ τῆς ἀπάτης, τοῦ δόλου καὶ ἄλλων ἀνεκδιηγῆτων μέσων ὑφαρπαγέντων ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς οὐνίας ὀρθοδόξων πληθυσμῶν. Ἡ κίνησις αὕτη ἤρξατο ἰδίως νὰ σημειοῦται ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Πολωνίας εἰς Δημοκρατίαν, διότι τὰ τέως πολιτειακὰ καθεστῶτα, προσκείμενα πρὸς τὸν κατολικισμόν, ἠνύουν τὴν ἐν τῇ χώρᾳ δράσιν τῆς κατολικῆς προπαγάνδας καὶ παντοιοτρόπως διηκόλουν τὴν διάδοσιν τῆς οὐνίας. Ἄφ' ἧς ὅμως ἡ νέα Πολωνία ἐνεφανίσθη ὡς δημοκρατία, ἀθρόα συντελεῖται ἢ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπάνοδος τῶν πλανηθέντων καὶ ἢ καταπτώσις τῆς οὐντικῆς δράσεως. Ἐν Ἑλλάδι συνέβη τάναντι. Εἰς οὐδὲν πταίει βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ Δημοκρατία ἐπὶ τῷ ὅτι οἱ τέως ἄγνωστοι ἐνταῦθα οὐνῆται ἐπ' αὐτῆς ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐνεσφηνώθησαν, ἐν μέσῃς Ἀθῆναις, θὰ ἠθέλομεν ὅμως ὅπως τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα συλλάβῃ ὡς τάχιστα τὴν ἀγέλην ταύτην τῶν λύκων καὶ προστατεύσῃ τὰ ἑλληνικὰ πρόβατα ἀπὸ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν εἰσβολέων, οἵτινες μετὰ τὸσαύτης θρασύτητος παραβαίνουσι τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ συκοφαντοῦσι καὶ διαβάλλουσι αὐτὴν εἰς τὸν παγκόσμιον τύπον διὰ ψευδολογημάτων, τὰ ὅποια οὐδὲν πολίτευμα θὰ ἠμείχετο.

Κάρολος Μπρέντ.

Ὅπως ἀπροσδοκῆτως ἐγνώσθη ὁ θάνατος τοῦ ἐπισκόπου τῆς δυτικῆς Ν. Ὀρκῆς Καρόλου Μπρέντ ἐπισυμβὰς ἐν Γενεύῃ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Ὁ θάνατος κατέλαβε τὸν μεταστάντα κατερχόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου κατὰ τὸ πρόγραμμά του θὰ παρέμενε τὴν 17 καὶ 18 τρέχοντος. Ὁ Κάρολος Μπρέντ ἐκ τῶν μᾶλλον διακρινομένων ἐπισκόπων τῆς ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, ἐχρημάτισεν ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι τοῦ 1917 ἐπίσκοπος τῶν Φιλιππίνων νήσων σπουδαιοτάτας παρασχὼν διὰ τῆς ἐκεῖ ποιμαντορικῆς αὐτοῦ δράσεως ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἐκπολιτικὸν ἔργον τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως εἰς τὰς ἀποικίας ταύτας. Ἀπὸ τοῦ 1917 ἐξελέγη ἐπίσκοπος τῆς δυτικῆς Νέας Ὀρκῆς, συγχρόνως ὅμως ἡ ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν μέχρι τοῦ 1919 τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν τῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐν Εὐρώπῃ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη, λεπτοτάτη αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀποδεικνύει συγ-

χρόνος τὸ κύριον καὶ τὸν σεβασμὸν, τοῦ οὐοίου ἀπὴ-
 λανεν ὁ ἐπίσκοπος Μπρέντ ἐν Ἀμερικῇ γενικῶς, καθ'
 ὅσον, ὡς γνωστὸν, ἐν Ἀμερικῇ δὲν ὑπάρχουν ὁπαδοὶ
 μόνον τῆς ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ πλήθους
 ἄλλων προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν, αἵτινες πᾶσαι ἀπε-
 δέχθησαν μετὰ χαρᾶς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου
 τούτου τῆς ἐπισκοπιακῆς Ἐκκλησίας ἐποπτεῖαν ἐπὶ
 τοῦ ἐν τῷ στρατῷ θρησκευτικοῦ αὐτῶν ἔργου. Ἀπὸ
 τοῦ 1925 ὁ Μπρέντ διορίσθη ἐπίσκοπος τῶν ἐν Εὐ-
 ρώπῃ ἀμερικανικῶν ἐπισκοπιανῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀμερ.
 Κυβέρνησις κατ' ἐπανάληψιν ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν
 σπουδαιοτάτης καὶ λεπτοτάτης φύσεως ἀποστολᾶς εἰς
 Εὐρώπην καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Μπρέντ ἀπὴλαυε συμπα-
 θειῶν καὶ βαθυτάτης ἐκτιμῆσεως οὐ μόνον ἐν Ἀμερι-
 κῇ ἀλλὰ καὶ ἐν Εὐρώπῃ, καὶ δὴ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἡ
 γνώμη αὐτοῦ ἐβάρυνε πολὺ ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐκκλη-
 σιαστικῶν ζητημάτων. Τῆς γενικῆς ταύτης ἐκτιμῆσεως
 ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ὁμόφωνος ἐκλογή αὐτοῦ ὡς Προέ-
 δρου τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου («Πίστεις καὶ
 Διοικήσεις») καὶ κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν αὐτοῦ Συν-
 ἔλευσιν ἐν Γενεύῃ (1920) καὶ κατὰ τὴν πρώτην Γε-
 νικὴν Συνέλευσιν τῆς ὀργανώσεως (1927) ἐν Λωζάννῃ,
 ὅπου γενικῶς ἀνεγνωρίσθη οὐ μόνον ἡ ἰκανότης τῆς
 διευθύνσεως συνελύσεως ἀποτελουμένης ἐξ ἀντιπρο-
 σῶπων διαφορωτάτων ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν
 ἀποχρώσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ μειλιχίότης καὶ ἡ πραότης
 αὐτοῦ ἐν τῇ ἐνασχῆσει τῶν καθηκόντων του. Ὁ Μπρέντ
 ἐνεφανίζετο πάντοτε κατὰ τρόπον ἀπλούστατον καὶ
 ἀφελέστατον καταδεικνύοντα τὴν πραγματικὴν ἀγιό-
 τητα τοῦ βίου, δι' ἣν ἐθαυμάζετο παρὰ πάντων. Ὁ
 πρόωρος θάνατός του ἀφίνει, μέγα κενὸν οὐ μόνον ἐν
 τῇ ἐπισκοπιανῇ Ἐκκλησίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῳ τῷ Χρι-
 στιαν. κόσμῳ, διὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκ-
 κλησία συμμερίζεται τὸ πένθος τῆς ἐπισκοπιανῆς Ἐκ-
 κλησίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς ὁλοκλήρου.

Ἄ. Ἀλιβιζᾶτος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἀ. Ἱερά Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δύο τακτικὰς
 συνεδρίας κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα, ἐξετάσασα
 διαφόρους ὑποθέσεις.

—Ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπὸ τὴν
 προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου συνῆλθεν ἡ
 Πάγκσιος Ἐπιτροπὴ, παρισταμένων καὶ τῶν μελῶν
 αὐτῆς Ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἐπὶ τῆς
 Παιδείας, ἐνέκρινε δὲ τὸν Ἀπολογισμὸν τῆς Παγκείου
 περιουσίας.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 9ῃ Μαρτίου ε. ἔ. ἐκδοθέν-

τος καὶ τῆ 14ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν
 τῷ ὑπ' ἀριθ. 101 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερ-
 νήσεως, τὸ χωρίον Κάτω Γατζέα τῆς Κοινότητος
 Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Δημητριάδος
 ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διορίσθη Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγά-
 θωνος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ Ἱερομ.
 Ἱερσεμίας Παπαδημητρίου, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου
 τοιοῦτου Χριστοφόρου Καλαντζῆ.

—Ῥσαύτως διορίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς
 Ἱερ. Μονῆς Ἁγίου Στεφάνου (Μεταφῶν) ὁ Ἱερομ.
 Ταράσιος Χατζηχρίστου, ἀντὶ τοῦ Ἀβακοῦ Σπύρου,
 παραιτηθέντος λόγῳ γήρατος.

—Διορίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
 Γρεβενῶν ὁ Αἰδεσ. Ἰωάννης Θεοδοωρίδης, Κλητῆρ
 δὲ τῆς Αὐτῆς Μητροπόλεως ὁ Ἀντώνιος Καραγιάν-
 νης.

—Ῥσαύτως διορίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς
 Μητροπόλεως Μηθύμνης ὁ Θεμιστοκλῆς Καραμᾶνος,
 Κλητῆρ δὲ ὁ Κομνηνὸς Κομνηνάκης.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 11ῃ Μαρτίου ε. ἔ. ἐκδο-
 θέντος καὶ τῆ 14ῃ τοῦ αὐτοῦ, μηνὸς καταχωρισθέν-
 τος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 101 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος
 τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἐνορία τοῦ ἐν Τσόπελα-Χρηστῶν
 Ἱ. Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως
 Ἄρτης, συμπύσσεται εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἐν Πρα-
 μάντῃ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 11ῃ Μαρτίου ε. ἔ. ἐκδοθέν-
 τος καὶ τῆ 13ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν
 τῷ ὑπ' ἀριθ. 99 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερ-
 νήσεως ὁ συνοικισμὸς Κοιμπάτσι τοῦ τέως Δήμου
 Θηβαίων, ἀποσπώμενος ἐκ τῆς ἐνορίας Βαθέος, τῆς
 Ἱερ. Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἀποτελεῖ
 ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Κων-
 σταντίνου.

—Ἀποθανὼν χθές, μετὰ μακροχρόνιον νόσον,
 κηδεύεται σήμερον ὁ ἀειμνηστὸς Μητροπολίτης
 Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἀγαθᾶγγελος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Εἰς τινὰς ναοὺς τῆς ἐν Ἐσθονίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκ-
 κλησίας εἶνε εισηγμένα μουσικὰ ὄργανα καὶ ὀλόκλη-
 ροὶ ἔγχορδοι ὀρχήστρα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΕΤΤΟΝΙΑΣ

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ρήγγῃ συνελθοῦσα ἰ. σύνοδος
 τῆς ἐν Λεττονίᾳ Ἐκκλησίας μεταξὺ ἄλλων ἔλυσεν
 ὀριστικῶς καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐκδόσεως τοῦ Εὐχολογίου
 ἐν Λεττονικῇ γλώσσῃ.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Παλαιὸς μετανάστης Ἑβραῖος ἐκ Ρωσσίας, ἐγκα-
 τεστημένος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἐδώρησεν
 600.000 φράγκα εἰς τὸν σύλλογον «Ὁχέλ—Ζακόμπ»
 διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ οἰκῆ-
 ματος τοῦ συλλόγου καὶ ὁ Ρωσσοεβραῖος κ. Ζίνιμ-
 βοργκ εἶχεν ἤδη δώσῃ διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν 5.000
 λίρας Ἀγγλίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γεωργίου τοῦ Σχολαρίου. ἅπαντα τὰ ἐδρισκόμενα.
Œuvres complètes de Georges Scholarios, publiées pour la première par + Mgr. Louis Petit Archevêque de Corinthe, X. A. Siderides Membre de plusieurs Sociétés savantes, Martin Jugie des Augustins de l'Assomption. Tome I : Œuvres oratoires.—Traité théologiques sur la Providence et sur l'âme. Paris, 1928 (Maison de la Bonne Presse).—Διὰ τοῦ τόμου τούτου πραγματοποιεῖται ἡ πρὸ πολλοῦ ἀγγελθεῖσα ἐναρξὶς τῆς ἐκδόσεως ἀπάντων τῶν ἔργων τοῦ Γεωργίου Σχολαρίου, ἐνὸς τῶν διασημοτέρων λογίων τοῦ Βυζαντίου, ὃν τὴν σειράν καὶ κατακλείει διὰ τοῦ ὀνοματός του. Εἰς τὴν ἔκδοσιν συνέβαλον ἄνδρες ἀνεγνωρισμένης ἐπιστημονικῆς ἰκανότητος, ἐν οἷς ὁ διακεκριμένος ἐν Κων/πόλει βυζαντινολόγος κ. Ε. Σιδεριδης, πασίγνωστος εἰς τὸν διεθνή κόσμον τῶν βυζαντινολόγων ἐκ τῶν πολλῶν καὶ σπουδαίων αὐτοῦ συγγραφῶν. Τὸ ὄλον ἔργον ἀποτελεσθήσεται ἐκ τόμων ὀκτώ ποικιλωτάτου περιεχομένου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Σχολάριος ἦτο πολυμερέστατος ἄμα καὶ γονιμώτατος· τὰ ἔργα του εἶναι γραμματικά καὶ φιλοσοφικά καὶ ρητορικά καὶ δογματικά, πολεμικά, ἀπολογητικά, ἀσκητικά, ποιμαντικά, λειτουργικά κλ. Ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων του ἀπήτησεν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν ἀνεξάντλητον ἐν ἐρευνῆσιν εἰς πάσας σχεδὸν τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Ἡ τάξις ἐν τῇ βαθμιαίᾳ δημοσιεύσει τῶν ἔργων ὠρίστη συστηματικῆ ἅμα καὶ χρονολογικῆ, ἕκαστος δὲ τόμος θὰ ἔχη ἰδίαν εἰσαγωγὴν. Ὁ ἀνὰ χεῖρας τόμος μετὰ τὸν πρόλογον καὶ τὴν εἰσαγωγὴν, ἐν ᾗ ὁ λόγος περὶ τῶν ἀντογράφων τοῦ Σχολαρίου καὶ τῶν ὄλων περιεχομένων ἐν αὐτῷ (σ. I—LXIV) περιλαμβάνει πρῶτον μὲν τὰ ρητορικά αὐτοῦ ἔργα (πανηγυρικοὺς καὶ ἐπικηδεῖους, τοὺς ἐν Φλωρεντίᾳ λόγους του ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος καὶ τὸν ἀπολογητικὸν του λόγον διὰ τὴν ἐπὶ λατινισμῷ κατηγορίαν), δευτέρον δὲ τὰς πραγματείας του τὸ μὲν περὶ θείας Πρόνοιας καὶ προορισμοῦ, τὸ δὲ περὶ τῶν εἰς τὴν ψυχὴν ἀφορώντων ζητημάτων. Τὸν τόμον κατακλείουσι κατάλογος ὀνοματικὸς καὶ θεολογικὸς. Ἡ ἔκδοσις ἐγένετο ἐπιμελεστάτη καὶ ἐπὶ χάριτος ἀρίστου μετὰ παραθέσεως τῶν διαφόρων γραφῶν τοῦ κειμένου, δι' αὐτῆς δὲ πληροῦται μέγα κενὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν χριστιανικῶν γραμμάτων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 6 Ἀπριλίου 1929. ἀναγγελθεῖσα δημοπρασία Ἱερῶν ἀμφίων ἐκ κληρονομίων ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλητικοῦ Ταμείου ἀναβάλλεται διὰ τὴν 17 Ἀπριλίου 1929 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. Ἀθήναι 8 Ἀπριλίου 1929.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλά προκηρττεῖ ὅτι: Τὴν 14ην Ἀπριλίου 1929 Κυριακὴν ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς Μεσημβρίας ἰδίας ἡμέρας πλειοδοτικῆ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν χιλίων ὀκάδων ἐλαίου τῆς Μονῆς ταύτης. Οἱ ὄροι εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου προκηρττεῖ ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν Παρνασσῷ θερινὸν βόσκημα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Βοΐδομάτι». Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δαδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Δημ. Σηρομερίτου τὴν 14ην τρέχοντος μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν ἀρχομένη τῇ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τὴν 12ην τῆς μεσημβρίας ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως, ἧς ἀντίγραφα εὕρισκονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται πέντε χιλιάδες (5,000) δραχμαὶ ἑτησίως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ ἅγιος Δημήτριος, διακηρττεῖ ὅτι μὴ δοθείσας οὐδεμιᾶς προσφορᾶς ἐπὶ τῆς δημοπρασίας τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 31 Μαρτίου ἐ. ἔ. διὰ τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἀγροῦ «Παγώνη» ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ τὴν 14ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλομοδίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους οὓς καὶ ἡ προηγούμενη ὑπ' ἀριθ. 16 ἐ. ἔ. διακήρυξις ἡμῶν, ὧν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς Προκηρττεῖ ὅτι: Ἐκτίθενται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ἐπτά τράγοι καὶ ὀκτὼ κριοὶ διαφόρων ἡλικιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὕρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύναται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς Προκηρττεῖ ὅτι: Ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑλοτομίας πρὸς ἔξαγωγήν 146 κυβικῶν μέτρων ξυλασίας ἐκ δρυὸς καὶ 200 κυβικῶν μέτρων ἐξ ὀξυᾶς ἐκ τοῦ δάσους «Κορομηλιά» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὕρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύναται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς Προκηρττεῖ ὅτι: Ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑλοτομίας πρὸς κατασκευὴν 308,500 ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ δρυὸς καὶ 302,600 ὀκάδων ἐξ ὀξυᾶς ἐκ τοῦ δάσους «Κορομηλιά» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὕρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύναται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 15ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τύποις «Φοίνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι